

President 130

À

En aquest país, i suposo que en molts altres, tendim a sobrevalorar els líders i, com a conseqüència d'aquesta actitud, els líders, humans com són, tendeixen a sobrevalorar-se a si mateixos. Això passa encara més en el camp de l'independentisme, moviment en lluita constant contra la pròpia por i que, precisament per això, té una certa tirada a agafar-se a figures suposadament carismàtiques que donin sensació de seguretat. Recordeu sinó el paper, en el seu moment, d'Àngel Colom, d'en Carod-Rovira, de Joan Laporta o, salvant les distàncies, de Teresa Forcadès, tots ells sotmesos a una adoració personal desmesurada que els va conduir, humans com són, a creure's no només necessaris sinó també predestinats a sortir amb foto gran als llibres d'història. En realitat, després s'ha vist que no eren tant imprescindibles, i sense ells el moviment ha seguit avançant. I és que la força d'aquest corrent és la gent i, si bé és cert que calen portaveus que sàpiguin fer-se escoltar, d'aquests en tenim una pila i, per tant, no hi ha ningú imprescindible. Encara més, en aquest sentit, com menys concentrat estigui el lideratge, més marge de maniobra tindrem i menys vulnerables serem a les pressions externes. Així ho va entendre Junts pel Sí, col·locant al capdavant de la llista una persona independent, amb prestigi personal i polític, però que, fins llavors, no havia exercit de líder independentista. Per això mateix no s'entén la insistència a fer president a qui precisament ells van fer anar de número 4 conscients que arrossegava un seguit de rèmores (les polítiques fetes els darrers anys, la corrupció?) que l'allunyaven de la centralitat política. I per això té tota la lògica del món que ara la CUP reclami una persona que generi més consens, més propera al centre sociològic, és a dir, més a l'esquerra del què hi està en Mas i el seu partit.

Dit això, i seguint la mateixa lògica de centrar-nos en la feina per fer (mesures de xoc contra la pobresa, més estructures d'estat, desobediència, procés constituent) i no en els noms, també cal reconèixer que tots plegats ens vam deixar arrossegar per la pressió de determinats sectors polítics i mediàtics que volien discutir sobre allò que és secundari (el nom del president del govern autonòmic) per tapar allò que és substancial (la construcció, a curt termini, d'una república catalana). Ara, per desencallar la situació, la única solució és que ningú posi noms irrenunciabls damunt la taula (ni en positiu ni en negatiu) i que s'arribi a un acord sobre els passos a fer d'ara al març del 2017. Això, i no el nom del 130è president de la Generalitat de Catalunya, és el que de veritat valdrà la pena llegir als llibres d'història del futur.